

Hồi 25**Phong Cái Lấy Mạng**

Thường Thắng Quân cúi mình gập xuống ôm bụng cười như điên:

- Cái con bà mi đồ tiểu đầu quỷ, cái ống điều của lão hóa tử đây đâu phải là cái con bà chết tiết nhà mi, tai sao mi cứ chạy nhảy loạn xạ, đập đầu đập cổ như vậy? Bị sốt rét rồi phải không tiểu quỷ?

Hán tử mặt vàng nọ mặt đỏ gay hai mắt tròn tròn như muốn bốc lửa chột quay người hoành đao trầm giọng thét:

- Mấy cái ngón tiểu xảo quỷ của ngươi đâu phải là bản lĩnh, xem chừng Phong Cái Thường Thắng Quân bất quá chỉ là hư danh.

Thường Thắng Quân đột nhiên biến sắc đôi mắt nheo lại lạnh lùng bảo hấn:

- Ái chà! Thì ra tiểu quỷ nhà mi theo sát bọn ta, mi đã sớm biết rõ tông tích của ta à. Được rồi này giờ lão nhân gia ta đây chỉ bất quá đùa với mi một chút cho vui thôi. Bây giờ mi có muốn chạy cũng không thoát được đâu.

- Lại đây, lại đây, tiểu quỷ mi sẽ có cái tuyệt nghệ kinh người gì cứ đem hết ra đây, hóa tử gia gia ta sẽ tận tình tiếp đãi cho mi hài lòng.

Hán tử này bản tính cực kỳ cuồng ngạo bị Thường Thắng Quân hí lộng đùa giỡn làm hấn tức tối không chịu được, hấn lắc vai lao về phía Thường Thắng Quân, Tam Tiền Lưỡng Nhật Đao trong tay hấn chớp lên lẹ tựa sao sa điện xẹt trong nháy mắt đã công ra ba chiêu điểm tới ba yếu huyệt Huyền Cơ, Khí Môn và Tương Đài của đối phương.

Đồng thời tả chưởng đang để bình ổn trước ngực cũng đẩy ra ấn tới huyệt Bộ Lang của địch nhân tiếp đó dùng thế Tạc Mã Hồi Thân co chân đá thốc lên cổ tay phải đang cầm ống điều của Thường Thắng Quân.

Đạo chưởng độc cước liên hoàn phát ra phút chốc đã xuất thủ liên năm chiêu.

Thế đánh cực kỳ mau lẹ mong chiếm lấy tiền cơ, chỉ thấy đao quang lấp lánh muốn hoa cả mắt chưởng phong đẩy tới ào ào nghe rợn người, kinh khí tuôn ra cuộn cuộn xa hơn một trượng.

Thường Thắng Quân trong lòng hơi chân động lão nghĩ thầm:

- “Cái gã tiểu quỷ này cũng có chút tuyệt nghệ đấy chứ, tiếc rằng hắn bị hung tinh chiếu mạng xui xẻo gặp phải ông tổ đây”.

Thường Thắng Quân lạnh lùng cất tiếng cười không thềm thối lui cứ xông thẳng vào, tả chưởng nhanh nhẹn trầm xuống, ngũ chỉ nhúm lại chụp vào huyệt Thái Xung của hắn, ống điều bên tay phải điểm vào huyệt không.

- Keng...

Tam Tiền Lưỡng Nhật Đao đã bị chặn lại, thuận đà Thường Thắng Quân xoay ngang ống điều đập vào khớp tay trái của hắn.

Phép dĩ công chế công tinh diệu vô cùng, thật không hổ thẹn là một danh gia tuyệt nghệ, trong thoáng chốc đã chuyển thủ thành công bức bách đối phương, nếu như trong mình không có võ công tuyệt thế quyết không thể làm như vậy.

Hán tử mặt vàng thẫm la một tiếng không xong, vội ngửa người hóp bụng, song cước đạp mạnh xuống đất ngửa người lẹ ra sau, thân hình đã bay ra ngoài xa chừng một trượng.

Cho dù phản ứng nhanh như vậy nhưng cổ tay trái và mặt chân phải của hắn vẫn bị chiếc ống điều và chỉ phong của Thường Thắng Quân quét trúng.

Một cảm giác đau buốt, rát bỏng đã khiến hắn loạn choạng suýt đâm đầu ngã nhào xuống đất.

Phong Cái Thường Thắng Quân được thế lướt tới, lão cất tiếng cười mỉa mai châm chọc, đoạn lên tiếng bảo hắn:

- Hừ tiểu tử, mi bảo lão hóa tử ta chó chạy. Hắc... Hắc... Mi liệu có chạy nhanh hơn ta không? Ừa sao vậy? Định vội vàng chụp khăn tang đội hay sao?

Hán tử mặt vàng nọ mắt lộ hung quang, hắn không nói tiếng nào, tay phải hắn chọt sờ vào người lấy ra một vật gì đoạn vung tay ném ra.

Chỉ thấy một luồng hắc quang lẹ hơn sao xẹt bay thẳng tới chỗ Thường Thắng Quân đang đứng, chọt có một tiếng động nhỏ vang lên:

- Xẹt... xẹt...

Liền đó...

- Âm...

Một tiếng nổ lớn vang lên chấn động, đốm lửa bắn tung khắp nơi, đất rung núi lở, kinh thiên động địa.

Nơi Thường Thắng Quân đang đứng đã biến thành một hố sâu chu vi độ hơn một trượng.

Hai con thỏ rừng đang tránh lùi ở đằng xa bị chết ngay tức khắc, từ trong xác nó bốc ra một mùi khó chịu bay khắp tứ phía, trong nháy mắt chỗ đó chỉ còn lại một đồng tro tàn xác thú đã bị hóa thành tro.

Hán tử mặt vàng cười gần một tiếng, đoạn trầm giọng bảo:

- Lão quỷ, ngày này năm sau là ngày giỗ của ngươi đó. Xin lỗi nhé, thiếu gia phải đi đây.

Hán tử mặt vàng còn chưa nói dứt lời, đột nhiên cảm thấy lạnh lạnh sau gáy, hắn không khỏi rung mình, giọng run run quát:

- Ai?

Hồi lâu không thấy có tiếng trả lời hán tử mặt vàng đảo mắt, cánh tay phải nhanh lệ vươn ra cầm thanh Tam Tiền Lương Nhật Dao đột ngột quét lệ một vòng ra phía sau gáy. Tiếp đó chuyển động thân hình quay đầu ra sau định thần nhìn kỹ, bốn bề vắng lặng không hề có một bóng người.

Hắn chợt lạnh mình da nổi gai ốc sắc mặt âm trầm bất định, lát sau mới cất giọng cười đoạn lẩm bẩm tự nói một mình:

- Càn khôn bao la rộng lớn, sáng sủa như vậy, làm sao mà có quỷ ma ẩn hiện được, ta thực là sợ hãi vô lối, hừ! Con bà nó...

Câu chửi của hán tử mặt vàng chưa thốt ra khỏi miệng, sắc mặt đã xanh tái không một chút huyết sắc toàn thân run lẩy bẩy, mồ hôi lạnh đổ ra khắp người bởi vì hắn cảm thấy lạnh ngắt sau gáy.

Hắn ho khan một tiếng thu hết can đảm lấy tay sờ ra sau gáy, lẽ ra hắn không hề sờ thì tốt hơn, vừa sờ vào đó hắn đã suýt chết ngắt đi vì sợ.

Bởi lẽ chiếc ống điều bằng sắt lạnh như băng của Thường Thắng Quân đã lại dí sát vào sau gáy hắn.

Hán tử mặt vàng trong lòng cảm thấy rờn rợn, thầm nghĩ:

- Là phúc hay là họa đây, nếu là họa thì tránh sao khỏi.

Nghĩ đến đó hắn liền co chân, chân trái đột ngột quét mạnh ra sau, thân hình đồng thời xoay tròn nhanh hơn điện xẹt bay vút ra ngoài xa hàng mấy trượng.

- Trả mạng lại cho ta...

Tiếng kêu đòi mạng của Thường Thắng Quân vang lên nghe cực kỳ thảm thiết, chiếc ống điều lạnh ngắt thủy chung vẫn không hề rời khỏi gáy hắn tử nọ, song bóng hình của lão không còn thấy đâu nữa, nếu như lão không biết thuật ẩn thân vậy thì thế gian quả thật có quỷ hiện hồn.

Hắn tử mặt vàng cũng không phải tầm thường, thân hình gã thoát lên thoát xuống có lúc quay tròn như con ốc, tránh đông né tây nhanh như điện xẹt lẹ tựa sao băng, trong phút chốc mồ hôi đã tuôn ra như mưa hơi thở cuồn cuộn hồng hộc như trâu.

Nhưng mà chiếc ống điều lạnh ngắt trước sau vẫn dán chặt sau gáy gã không hề nhích động khỏi chỗ một ly. Giống như một miếng thịt thừa dính sau gáy gã lúc cha sinh mẹ đẻ đến nay.

Hắn tử mặt vàng chẳng những không thấy được bóng dáng của Thường Thắng Quân, mà ngay cả đầu ống điều lạnh ngắt cứ dính chặt sau gáy cũng không cách nào dứt bỏ nó ra được.

Lúc này trong lòng gã mới cảm thấy thực sự kinh hãi, bởi vì gã không thể nào tin được khinh công của ai lại có thể đạt tới cảnh giới siêu phàm như vậy.

Một thoáng im lặng trôi qua.

Hắn tử mặt xám ngắt như xác chết lẩm bẩm nói:

- Người... người là người, hay... hay là quỷ?

Thanh âm mơ hồ của Phong Cái Thường Thắng Quân từ phía sau lưng vọng tới:

- Mi... Mi hãy quay... quay đầu lại là thấy ta ngay mà...

Lại một thoáng trầm mặc.

Hắn tử cắn răng thu hết can đảm quay đầu lại nhìn.

Chợt thấy Thường Thắng Quân đang bật cười lớn nháy mắt ngó vào mặt hắn ta.

Hắn tử ngẩn người kinh ngạc mắt mở trừng trừng nhìn lão, mặt lộ vẻ nghi ngờ lát sau mới thấp giọng hỏi:

- Người... người là...

Thường Thắng Quân nghe răng nhẩn mặt làm trò quỷ đoạn ung dung cười lớn đáp:

- Người...

Hán tử nghe nói là người hấn bổng vững tâm yên dạ đưa mắt dò xét cất tiếng hỏi mà không dám tin vào mắt mình:

- Người... người còn chưa chết sao?

Thường Thắng Quân đắc ý bật cười ha hả:

- Chết? Ha ha, người tốt không sống lâu, ác nhân luôn trường thọ. Lão hóa tử ta đây đầu nổi nhọt chân chảy nước, bại hoại đến tận cùng cho nên quỷ không bắt hồn, diêm vương không lấy mạng. Ta xem chừng tiểu quỷ nhà mi sắp được diện kiến diêm vương rồi đó.

Thình lình...

Ánh đao bổng chớp lên lấp lánh.

Bóng người bay bổng lên cao.

Hai thân hình vụt bay lơ lửng trên không nhập vào rồi chợt tách ra, âm thanh trầm đục vang lên.

Hán tử mặt vàng và Phong Cái Thường Thắng Quân đã đồng thời rơi xuống mặt đất.

Hán tử hoảng hốt vung mạnh thanh đao múa tới, một vầng ngân quang dày đặc tạo thành một màn đao trùng điệp chụp xuống đầu của Thường Thắng Quân, tiếng rít xé tai vang lên cuồn phong ào ạt cuốn tới hơi lạnh phát ra kinh người.

Thường Thắng Quân vẫn đứng sững như ngọn núi không hề động đậy, lão cất giọng cười lạnh bước tới trước, hữu thủ mau lẹ vươn ra nhanh hơn chớp điện chụp ngay chính giữa màn đao trùng điệp.

Thanh âm trầm đục lại vang lên, đao quang đột ngột tắt lịm.

Khuôn mặt hán tử mặt vàng hiện ra vẻ kinh hoàng cách tay trái mau lẹ rút về như bị điện giật không ngớt run lên cầm cập đoạn buông thõng xuống không hề nhắc lên nổi nữa.

Mạch Môn bên tay trái đã bị Thường Thắng Quân bóp chặt, thanh đao đang nhắc lên không thể nào hạ xuống được.

Thường Thắng Quân nhìn gã không chớp mắt rồi trầm giọng thét:

- Nói, tính danh của mi là gì?

Hán tử mặt vàng hừ lạnh một tiếng, giọng gã ngang ngược:

- Ta không nói, mi có thể làm gì ta được nào?

Thường Thắng Quân bật cười ha hả:

- Được lắm! Để coi cái giống tạp chủng nhà mi...

- Bốp...

- Choang...

Một tiếng la thảm thiết vang lên, tiếp đó thanh Tam Tiên Lưỡng Nhật Dao trong tay hán tử mặt vàng đã rơi xuống đất. Sắc mặt gã tái nhợt mồ hôi lạnh ướt đầm lưng áo, hữu thủ của hắn đã bị nát bấy trong năm ngón tay cứng như gọng kìm thép của Thường Thắng Quân.

Trong mắt Thường Thắng Quân lóe lên những tia hung quang:

- Tiểu quỷ, mi là môn hạ của Phích Lịch Thủ Âu Dương Quang phải không?

Hán tử gắng sức chịu đau lạnh lòng đáp:

- Tại hạ võ công không bằng ngươi, ta chết cũng không ân hận nuốt tiếc, nhưng mà... ngươi đừng mong ta há miệng thốt ra một lời nào.

Thường Thắng Quân nháy mắt đoạn nói tiếp:

- Lão hóa tử thấy ngươi cũng có vẻ là một hán tử nên ta cũng không ép ngươi phải tiết lộ sư môn danh tính, mà chỉ cần ngươi nói mục đích tại sao ngươi có mặt ở đây, thì lão tử sẽ tha mạng ngươi! Nói mau!

Hán tử ngửa mặt nhìn trời im lặng không đáp.

Thường Thắng Quân bị chọc giận đôi mày bạc dựng ngược lạnh lùng cất tiếng cười:

- Tiểu quỷ mi còn bướng bỉnh cứng đầu, lão hóa tử đây tất sẽ có cách trị ngươi, không tin ngươi có thể nếm cái hương vị của Nghịch Huyết Đảo Lưu Vạn Châm Xuyên Tâm xem thử.

Hán tử mặt vàng dường như biết được sự lợi hại của Nghịch Huyết Đảo Lưu Vạn Châm Xuyên Tâm, sắc diện gã xám ngắt toàn thân run lẩy bẩy nhưng vẫn không chịu phục, gã lạnh lùng lên tiếng:

- Ta nói rồi, võ công ta kém ngươi, có chết cũng không tiếc nuốt, ngươi là bậc tiền bối thành danh trên giang hồ, nếu như muốn dùng thủ đoạn này để lăng nhục, thì chớ trách ta xuất khẩu đả thương ngươi nhục mạ đến phần mộ tổ tiên...

Phong Cái Thường Thắng Quân trợn mắt tức giận râu tóc dựng đứng găm lên như sấm:

- Mi... Mi dám...

Hán tử mặt vàng ung dung cất tiếng cười cuồng ngạo đoạn không ngớt chữ mắng:

- Tổ bà mi, tổ tiên bát đại nhà mi cái lão hôi...

Thường Thắng Quân hai mắt đỏ ngầu năm ngón tay khum lại như cái móc câu lẹ như tên bắn chụp vào cổ hán tử nọ máu tươi phun ra tung tóe, mắt hấn trắng dã hầu như sắp bỏ mạng gục chết tại chỗ.

Đột nhiên có âm thanh từ xa vọng lại:

- Thường huynh bớt giận, hãy lưu lại cho hấn một đường sống.

Nói chưa hết câu một bóng trắng đã uyển chuyển thuột tha lướt tới nhanh như sao xẹt Đông Địch Thu Hàn Vân đã nhẹ nhàng bay xuống đứng trước mặt Thường Thắng Quân.

Phong Cái Thường Thắng Quân vội buông tay đáp:

- Tiểu tử này không sợ chết lại còn cả gan mở miệng thóa mạ người ta, lão hóa tử giận quá mới động thủ đả thương hấn, khiến cho Thu nữ hiệp thất tức cười...

Đông Địch Thu Hàn Vân mỉm cười nói tiếp:

- Thường huynh thật quá khiêm tốn, để ta hỏi hấn xem...

Đông Địch Thu Hàn Vân chưa nói xong, chợt nghe...

- Bịch...

Hán tử mặt vàng đã ngã nhào xuống đất.

Thường Thắng Quân sa sầm nét mặt lạnh lùng mắng:

- Cái đồ chết bầm nguoi dám giả vờ chết sao.

Thường Thắng Quân nói xong xuất thủ nhanh như chớp chụp vào giữa ngực, muốn lôi hán tử mặt vàng đứng dậy.

Bất ngờ...

Một luồng sáng xanh lóe lên nhanh hơn ánh chớp, đúng lúc bàn tay của lão sắp chạm vào y phục hán tử nọ thì chiếc ngọc địch trong tay Thu Hàn Vân đã ngăn bàn tay của lão lại.

Thường Thắng Quân hơi ngạc nhiên quay đầu nhìn Đông Địch Thu Hàn Vân giọng lão ngơ ngác hỏi:

- Tại sao Thu nữ hiệp...

Thần sắc Thu Hàn Vân đột nhiên biến đổi, không kịp giải thích với Thường Thắng Quân, vội hất cánh tay phải của lão ra xa người hán tử, thân hình bà đã bay vút ra xa miệng hố hoảng thét lên:

- Lui ngay.

Thân hình hai người bay vút ra xa, vừa chạm xuống đất thì...

- Xìt...

Một tiếng rít nhỏ vang lên, Thường Thắng Quân biết có sự lạ liền quay đầu lại xem.

Chỉ thấy hán tử mặt vàng nọ vẫn nằm bất động dưới đất nhưng từ trong người hán có một làn khói xanh từ từ bay lên, thân thể bị thu nhỏ lại cấp thời, nháy mắt chỉ còn bằng đứa bé mới sinh, Thường Thắng Quân chấn động tâm thần kinh ngạc la lên thất thanh:

- Cái này...

Thường Thắng Quân còn chưa thốt ra được một lời đã nghe.

- Bụp...

Huyết dịch bắn ra tứ phía, mùi tanh xông lên nồng nặc, thân hình của hán tử mặt vàng phút chốc đã bị tiêu hủy hoàn toàn không còn một đốt xương nào còn lại.

Huyết dịch văng tới chỗ nào, các loại cây cỏ thảo mộc ở đó lập tức bị chết khô, đất cát sạn thạch chỗ đó cũng trở nên nám đen như vừa bị lửa thiêu.

Mặc dù Thường Thắng Quân lịch duyệt giang hồ kiến thức sâu rộng nhưng cũng chưa từng thấy cảnh tượng ghê rợn như vậy, nhất thời kinh hồn lạc phách há hốc miệng nhìn hồi lâu mới định thần trở lại kinh sợ la lên thất thanh:

- Đáng sợ, quả thật là đáng sợ kinh hồn.

Khuôn mặt xinh đẹp của Thu Hàn Vân cũng thất sắc.

Giọt lệ ẩn hiện trong mắt, quay mặt đi đường như không chịu đựng nổi khi thấy hán tử chết thảm như vậy.

Thường Thắng Quân buông tiếng thở dài:

- Ôi thật là chưa qua tử hoàn môn, chưa biết sợ, yêu mị đã xuất hiện trên giang hồ, võ lâm e rằng sắp trải một trận tai kiếp lớn lao, nếu như Thu nữ hiệp không nhanh trí ra tay ngăn trở kịp thời chắc là lão hóa tử ta đây cũng đã bị hủy xương cốt chết thảm không khác chi tiểu tử nọ, ôm hận...

Thường Thắng Quân chợt ngừng lời đưa mắt nhìn Thu Hàn Vân chăm chăm không chớp sắc mặt đầy vẻ nghi ngờ tiếp đó cất tiếng hỏi:

- Nhưng ta không rõ Thu nữ hiệp làm cách nào mà nhận ra điều khác lạ dị thường?

Thu Hàn Vân chậm chậm lên tiếng:

- Lúc đó ta cũng không thấy gì bất thường nhưng trong tích tắc lúc hấn ngã xuống, mặt hấn ta đầy vẻ bi thương và tuyệt vọng nhưng chỉ lướt qua cực kỳ nhanh chóng rồi tắt ngấm...

Thường Thắng Quân cực kỳ buồn bực lắm bầm nói:

- Điều... điều đó có gì chứng minh được?

Giọng Thu Hàn Vân vẫn còn sợ hãi:

- Điều quái lạ không thể tưởng là ánh mắt của hấn nét mặt của hấn lúc Thường huynh đưa tay định kéo hấn dậy khiến ta suốt đời khó quên, sự khoái trá hiểm độc làm cho người lạnh mà phát run, ta có cảm giác rằng nhất định trong đây sẽ có điều dị thường.

Phong Cái Thường Thắng Quân nghe vậy lòng cực kỳ khâm phục lão thâm nghĩ:

- Đông Địch Thu Hàn Vân quả nhiên danh bất hư truyền, cao minh hơn người, quan sát vô cùng kỹ lưỡng ngay cả tiểu tiết cực kỳ nhỏ nhặt cũng không qua khỏi nhãn quan tinh tường của bà ta, chà xem ra thì Thường Thắng Quân này còn kém xa.

Đông Địch Hàn Thu Vân nói tiếp:

- Thế là ngọc địch của ta vội vung ra một mặt ngăn trở Thường huynh động thủ, mặt khác chú ý nhìn phản ứng của hấn, không sai hấn chẳng những liếc nhìn ta một cách âm hiểm, mà thần sắc hấn tỏ ra cực kỳ thất vọng. Lúc này ta biết rõ trong đó có âm mưu tuy không đoán nổi trong hồ lô là được vật gì nhưng để an toàn ta vội vàng bay ra kéo nhân huynh lùi lại đằng sau. Ôi thật không ngờ...

Đông Địch Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân đưa mắt nhìn nhau cùng buông tiếng thở dài.

Lúc này vàng dương đã từ từ lên cao.

Thường Thắng Quân chợt đưa mắt nhìn Thu Hàn Vân, đoạn từ từ lên tiếng:

- Thu nữ hiệp có nhìn ra được lai lịch của gã này không? Có thể là...

Thu Hàn Vân nghĩ ngợi một lát rồi lắc đầu đáp:

- Nhất thời chưa thể nhìn ra được, chúng ta không thể dựa vào quả Phích Lịch Tử của hắn ném ra để nói chắc rằng hắn là môn hạ của Phích Lịch Thủ Âu Dương Quang đúng không? Theo ta biết trong tay Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp cũng có hai quả.

Thường Thắng Quân cảm thấy lời Hàn Thu Vân nói cực kỳ có lý lão chớp mắt nói tiếp:

- Gã này không biết có liên quan gì đến sự thất tung của các chưởng môn nhân các đại môn phái không?

Thu Hàn Vân mỉm cười nói tiếp:

- Có thể có, cũng có thể không, là vì trước mắt chúng ta còn chưa đủ chứng cứ, giả như phán đoán sai thì hậu quả sẽ nguy hiểm khôn lường có thể khiến chúng ta phải trả giá đắt đấy.

Thường Thắng Quân lia lia gật đầu, khen phải.

Thu Hàn Vân ngửa mặt nhìn trời rồi bảo:

- Trời cũng đã gần trưa rồi, đáng lẽ chúng ta phải lên đường không rõ Tiểu Nhân đã mất hút ở phương nào rồi.

Nguyệt My không yên tâm đã đi tìm hắn, phiền Thường huynh trông chừng chiếc xe và Tổ Tổ, ta phải đi kiểm chúng nó mới được.

Thường Thắng Quân khẽ chấp tay, đoạn quay người bước đi.

Thu Hàn Vân dõi mắt dò xét tứ phía, rồi nhẹ nhàng phóng mình bay vút lên lẹ như điện xẹt thoáng chốc đã mất tăm mất tích.

- o O o -

Không một bóng sao.

Không một ánh trăng chiếu xuống.

Ánh nến cùng ánh đèn cũng không thấy xuất hiện.

Bây giờ...

Tuy ngoài trời đã sáng, ánh dương từ từ lộ dạng, tia nắng sớm rực rỡ báo hiệu một ngày mới.

Nhưng trong gian thạch thất giữa lòng núi vẫn là một màu đen bao phủ.

Bỗng nhiên...

Có tiếng rên rỉ từ trong thạch thất vọng ra.

Lát sau...

Tiếng rên rĩ vang lên không ngớt rồi dần dần chuyển thành tiếng thở dốc có vẻ đau đớn mệt nhọc, nhịp thở mỗi lúc lại nhanh hơn thanh âm phát ra càng lúc càng lớn.

Trong hơi thở dồn dập này đột nhiên có xen lẫn tiếng “khò, khè” phát ra từ cổ họng thanh âm cực kỳ quái dị tiếp đó lại vang lên những tiếng gào nho nhỏ, nhưng vô cùng chói tai.

Thanh âm nghe thật náo nề thê lương, vắng vắng như tiếng quỷ khóc trong đêm khiến người ta không khỏi rùng mình lạnh gáy.

Trong bóng tối âm u hiện ra hai đốm sáng không ngớt chuyển động bước trên mặt đất.

Điểm sáng tựa như hai mắt con dã thú âm thầm mai phục trong đêm tối chờ đợi cơ hội để bắt mồi. Chợt có những âm thanh lạ lùng vang lên ngất ngưởng:

- Ta... ta... không thể... chết... ta... ta còn trẻ quá mà... ta... ta còn... có rất nhiều việc... việc phải làm... chỉ có sống... mới... mới có thể... báo... thù...

Xung quanh u ám tối đen không hề có ánh mặt trời.

Gió núi thổi tới lạnh buốt thấu đến tận xương.

Nhưng trên đầu Đặng Tiểu Nhân mồ hôi tuôn chảy thành dòng, bởi vì lửa hận đang bốc lên dữ dội trên đầu chàng, trong tim chàng.

Tứ chi chàng hầu như vô lực, bước chân loạng choạng xiêu vẹo đi ra khỏi gian thạch thất, phía bên ngoài cũng là một bóng đen âm u, bởi vì đường ra đã bị đá chèn mất lối không có một tia sáng nào có thể lọt vô được.

Chàng thử bước đến ra sức đẩy tảng đá lớn chặn ngoài miệng hang, không ngờ rằng tảng đá vẫn im lìm không hề nhúc nhích một tí nào.

Nhân sinh tự cô thù vô tư, làm người mà ai lại không chết một lần, chàng tuy không hề sợ chết nhưng đâu chịu cam tâm chết một cách uất ức nhục nhã nên cố cắn răng chịu đựng, dùng hết sức tàn đẩy mạnh tảng đá khiến cho bàn tay bật máu khớp xương như muốn lìa ra.

Thốt nhiên...

Từ dưới bụng một luồng khí huyết ấm nóng bắt đầu xông lên ngực chàng, khí huyết cũng bắt đầu lưu chuyển nhanh chóng trong huyết mạch đoạn tỏa ra khắp châu thân.

Chàng biết rằng dược tính của chất độc Hóa Cốt Tiêu Hồn Tán đã bắt đầu phát tác trong cơ thể mình, nên càng liều mạng đẩy tảng đá chắn ngang lối thông ra bên ngoài.

Đột nhiên...

- Âm...

Một thanh âm chấn động vang lên tiếp đó có tiếng tảng đá lăn tròn, chàng vui mừng muốn khóc miêng lẩm bẩm:

- Trời xanh thương tình không để ta phải chết rục xương nơi chốn hoang sơn này.

Chàng vừa nói vừa cất bước nặng nề đi qua một địa đạo khác, bước chân tuy nặng nề nhưng có vẻ cấp bách vô cùng.

Thần sắc Đặng Tiểu Nhân đột ngột biến đổi, tựa như bị xét đánh thân hình run rẩy liên tục lùi ra sau dường như đụng phải ma quỷ hiện hình, thất thanh la lớn:

- Trời ơi, lẽ nào lại là nàng?

- Ai? Ai đang nói đó?

Đặng Tiểu Nhân vội ép sát mình vào vách thạch động lặng im không dám thở mạnh.

Ánh lửa chột lóe sáng.

Một bóng người nhanh như sao xẹt bay lướt tới cách không xa nơi Đặng Tiểu Nhân đang đứng.

Đôi tròng mắt của Đặng Tiểu Nhân như muốn lọt ra ngoài.

Thân hình không ngừng run lên bần bật bởi vì đốm lửa trong tay người mới đến lóe sáng cho nên chàng nhìn thấy rõ khuôn mặt của nữ nhân nọ.

- Trời ơi, quả nhiên là nàng.

Bầu khí trầm mặc bao trùm xung quanh.

Thời gian như ngừng trôi.

Người mới đến dường như nghe được tiếng thở gấp gấp của chàng, vội đảo mắt nhìn quanh đoạn nàng hừ lạnh một tiếng song cước chạm nhẹ xuống đất, thân hình lao tới nhanh hơn điện xẹt, cánh tay vươn ra, cổ tay nhích động xuất chương lệ như chớp đập xuống Thiên Linh Cái của Đặng Tiểu Nhân đang ẩn thân nơi vách động u tối.

Đặng Tiểu Nhân chẳng những không tránh nét mặt trái lại còn hiện vẻ vui mừng bình tĩnh nhắm mắt đợi chết.

- Tiểu Nhân... ngươi ngươi phải không?

Hữu chưởng của người mới đến sắp chạm vào đầu tóc bù xù của Đặng Tiểu Nhân. Lúc này, nàng mới nhìn rõ diện mục của Đặng Tiểu Nhân, kinh hãi la lên đoạn nhanh chóng thu hữu chưởng lại, rồi lắc vai nhún mình xoay tròn trên không, thân hình đã lui ra xa một trượng mắt nhìn chàng không chớp, giọng không vui hỏi:

- Ngươi... Ngươi làm sao vậy?

Đặng Tiểu Nhân khẽ buông tiếng thở dài, từ từ mở mắt ra, vừa thấy nàng lòng không khỏi xao động, tà niệm nảy sinh, may mà định lực chàng cực mạnh, thần trí chưa hoàn toàn bị mê muội, đột nhiên chàng quay người lại mặt úp vào vách đá lắc lư đầu tựa hồ cực kỳ đau khổ.

Nét mặt người mới đến vô cùng nghi hoặc chầm chậm lướt về phía chàng.

Đặng Tiểu Nhân cao giọng quát lớn:

- Đứng lại, ngươi đi đi, đi ngay đi.

Người mới đến đứng ngẩn người ra, ngơ ngác nhìn chàng:

- Thế nào? Ngay cả My tử mà ngươi cũng không nhận ra hay sao?

Thì ra người mới đến là Lãnh Nguyệt My.

Đặng Tiểu Nhân lạnh lùng quay người lại, nộ khí quát lớn:

- Ta biết ngươi là Lãnh Nguyệt My, ta cầu khẩn ngươi, đi mau, đi mau đi.

Lãnh Nguyệt My trong lòng không vui chầm chậm lên tiếng:

- Huynh đệ, tử tử có điều gì đắc tội với ngươi không?

Đặng Tiểu Nhân trong lòng đau xót, con tim rỉ máu, con người đối diện yêu thương chàng hết mực, chàng cũng cực kỳ cảm phục quý trọng nàng không hề dám tỏ vẻ khinh thường, do đó khi thấy mặt nàng chàng bèn giận dữ nhìn nàng mong nàng sẽ bực tức bỏ đi để tránh cho chàng khỏi gây ra tội ác xúc phạm đến nàng.

Sau đó...

Lửa dục bốc lên càng lúc càng mãnh liệt hơn, đã đến mức không thể kiềm chế, chàng cảm thấy không thể khắc chế bản thân được nữa, tức quá trợn mắt hăm hăm thét lạc cả giọng:

- Xéo, xéo đi ngay ta vĩnh viễn không muốn thấy mặt ngươi nữa.

Lãnh Nguyệt My tuy thân thiết với Đặng Tiểu Nhân như chị em trong nhà, không việc gì mà không nói với nhau.

Khoảng cách giữa hai người vô cùng gần gũi nhưng đối với một tiểu đề cốt cách phi thường trong lòng lại không khỏi phát sinh một tình cảm quyến luyến khác thường gần giống như tình luyến ái nam nữ.

Song trời xanh lại không chiều lòng người, vì tình thế quá cấp bách. Đặng Tiểu Nhân phải làm lễ kết hôn với Mai Đông Ni, lại thêm việc tiểu sư muội Bạch Hàng Tổ khổ lụy vì tình không thiết sống nữa, nàng phải đứng ra dàn xếp an bày cho thật ổn thỏa, khiến cho mối tình của họ không bị tan vỡ.

Còn mối thâm tình của nàng đối với Đặng Tiểu Nhân cũng phải tạm thời nén chặt trong đáy tim.

Thế nên...

Nàng cũng không vì những lời nói vội vàng, cử chỉ vô lễ mà trở mặt hóa ra thù hận bỏ đi.

Lại thêm nàng biết tính chàng tuy cổ quái khác người, tùy tiện hào phóng không câu nệ tiểu tiết, nhưng xử sự rất có chừng thức, trước mắt nàng những cử chỉ ngang ngược kỳ quái, lời nói dị thường của chàng tất phải có nguyên nhân, bèn không trách mắng trái lại còn mỉm cười giơ tay vỗ nhẹ vào vai chàng:

- Huynh đệ, giao tình giữa hai ta không chỉ mới một ngày hai ngày, tử tử có gì không phải với người, người cứ nói ra đi đừng để trong lòng sầu muộn như vậy, làm hại đến thân mình...

Thật là hồng hết mọi chuyện.

Nàng đâu ngờ được rằng cái vỗ vai của nàng đã khiến cho huyết dịch trong cơ thể chàng lưu chuyển nhanh hơn, lửa dục đang bốc cao từ trước, bây giờ chuyển vận càng mãnh liệt bội phần.

Đặng Tiểu Nhân do được trời phú dị bẩm định lực hơn người, bởi thế thần trí của chàng chưa hoàn toàn mất đi, tuy vậy mặt chàng đỏ rực như lửa, mắt hiện ra những tia máu đỏ ngầu, thân người chàng như muốn nổ tung thành từng mảnh.

Chàng lách người tránh khỏi bàn tay của Lãnh Nguyệt My đang chạm vào vai mình, đoạn đột ngột há miệng gắng sức cắn mạnh vào đầu lưỡi mình cho máu tươi chảy ra.

Một cảm giác cực kỳ đau đớn khiến cho lửa dục đang hùng hực trong lòng tạm thời lắng xuống không hành hạ chàng nữa. Hiện tại, chàng đã biết sự lợi hại ghê gớm của Hóa Cốt Tiên Hồn Tán, hai mắt chàng tròn xoe bực tức hét lớn:

- Được, người không đi. Ta đi.

Vừa nói, chàng vừa giơ tay xô Lãnh Nguyệt My qua một bên không thèm quay đầu lại, bước chân xiêu vẹo, loạng choạng đi qua một lối thông khác.

Lãnh Nguyệt My sững người kinh ngạc, trong lòng biết có điều lạ lùng xảy ra, nàng liền cất giọng gọi lớn:

- Tiểu Nhân, hãy đợi một chút đã ta có điều muốn nói với người.

Lúc này Đặng Tiểu Nhân đã bị Hóa Cốt Tiên Hồn Tán làm cho lửa dục bốc lên đến đỉnh đầu, tâm trí hoảng loạn nửa mê nửa tỉnh. Lãnh Nguyệt My nói những gì chàng hầu như không nghe thấy gì, chàng chỉ nghĩ làm sao nhanh chóng rời xa khỏi chỗ này. Nói đúng hơn, là chàng muốn rời xa Lãnh Nguyệt My càng nhanh chàng越好 rồi vì nàng là nữ nhân, ngay lúc này chàng sợ hãi không muốn gặp bất cứ nữ nhân nào cho dù đó chỉ là một nữ hài nhi.

Lối thông đột ngột tối đen, cây lửa quý hóa trên tay Lãnh Nguyệt My đã cháy hết.

Đặng Tiểu Nhân thân hình nghiêng ngả, co chân chạy như điên cuồng, tay không ngừng sờ vào vách đá vừa đi vừa dựa vào đó để đỡ cho thân hình khỏi ngã gục xuống đất, bất ngờ thân hình chàng chúi về phía trước vào trong một thạch đạo tối tăm.

- Tiểu Nhân... My nhi.

- Sư phụ, đồ nhi ở đây.

Dứt lời, ánh lửa lại lóe sáng, Đông Định Hàn Thu Vân đã nhẹ nhàng lướt tới, thân hình hạ lạc xuống bên cạnh Lãnh Nguyệt My đoạn đưa mắt nhìn nàng rồi hấp tấp hỏi:

- My nhi, con có thấy Tiểu Nhân đâu không?

Lãnh Nguyệt My gật đầu rồi liền kể lại sự tình lúc nãy cho sư phụ nàng nghe.

Thu Hàn Vân nghĩ ngợi một lát, giọng vội vã:

- Theo lời con nói hẳn cũng chưa thể đi xa lắm đâu, mau lên, chúng ta chia làm hai hướng đi tìm hắn.

Hai người liền triển khai khinh thân lao vút đi như hai làn khói mỏng, tìm kiếm kỹ càng từng tấc đất trong lòng ngọn núi không sót một chỗ, nhưng Đặng Tiểu Nhân đã như cánh hạc bay, biến đi đâu mất tích.

Lát sau, Đông Dịch Hàn Thu Vân và Lãnh Nguyệt My quay lại chỗ cũ, hai người đưa mắt nhìn nhau lặng im không nói, lòng thập phần lo lắng, hồi lâu Lãnh Nguyệt My mới bắt đầu lẩm bẩm:

- Theo lẽ thường mà xét đoán, chàng tuyệt nhiên không thể rời khỏi lối thông trong đây nhanh như vậy được, nhưng mà tại sao thầy trò ta tìm vẫn không thấy?

Đông Dịch Hàn Thu Vân gật đầu tán đồng:

- Phải đó, có lẽ trong đây còn có những ám môn khác nữa, chúng ta thử tìm kỹ lại xem. Có thể là...

Thu Hàn Vân quả nhiên đoán không lầm, trong lòng địa đạo này còn có những ám môn khác dùng để ra vào một cách bí mật.

Nguyên là ở chỗ góc tường cong để rẽ qua lối khác có một cánh cửa ngầm do con người tạo nên, trên dưới có hai vòng xoay chuyển động, thạch môn lập tức mở ra, sau khi qua khỏi thì thạch môn đã liền lại như cũ.

Màu sắc và đường vân trên hai tấm thạch môn giống hệt như đường vân và màu sắc của vách đá, hơn nữa khép lại rất chắc, đứng nói đứng xa nhìn ngay cả lại gần cũng khó có thể phát hiện ra được.

Lúc Đặng Tiểu Nhân đang còn mê loạn bước chân xiêu vẹo đi tới, thân hình vừa chạm vào vòng xoáy đã xoay tròn hai tấm thạch môn lập tức tách ra, do chàng dùng sức quá mạnh nên đã chúi đầu vào một thạch đạo khác.

Đặng Tiểu Nhân sợ Lãnh Nguyệt My đuổi theo bèn vội vàng bò dậy chạy tiếp, bị lửa dục bốc lên dữ dội huyết mạch toàn thân của chàng căng lên tuy bị té một cái đau điếng người như vậy, chàng vẫn không có cảm giác đau đớn.

Chạy được một lúc, hơi thở chàng phì phò dồn dập như trâu, mồ hôi lạnh xuất ra, lực bất tòng tâm, nhưng chàng vẫn cắn răng tiếp tục phóng lên trước, đột nhiên chàng cảm thấy bước chân của mình cất lên vô cùng khó khăn, định thần ngó lại, thì ra trước mặt là một sườn dốc cao cực kỳ khó đi.

Gian nan lắm chàng mới bò lên được đỉnh.

[Mất 30 trang từ 43 đến 72]

- o O o -